

JAK PRACOWAĆ Z MŁODZIEŻĄ TRUDNĄ?

WROCŁAW 2016

Słowem wstępu...

Tytuł niniejszej publikacji jest nieco przekorny gdyż już w pierwszym rozdziale postaramy się pokazać Państwu, że nie ma takiej kategorii jak młodzież “trudna”.

Przyjrzymy się natomiast temu dlaczego to nam dorosłym jest trudno z pewnymi zachowaniami młodych ludzi i spróbujemy odpowiedzieć sobie na pytania: skąd one się biorą i co z nimi robić?

Postaramy się pokazać również, że pracując z młodzieżą powinniśmy zacząć od zmierzenia się z samym sobą gdyż to my sami jesteśmy narzędziem w tej pracy.

Kinga Ekert

Instytut Edukacji Społecznej

Spis treści

Rozdział 1	co to znaczy trudna młodzież - czyli komu tutaj jest trudno?	4
Rozdział 2	skąd się biorą trudne zachowania i co z nimi zrobić?	6
Rozdział 3	kto się nadaje do pracy z trudną młodzieżą - rzecz o kompetencjach osobistych	11
Rozdział 4	edukacja pozaformalna a trudne zachowania młodzieży	14
Rozdział 5	parę słów o pomocy psychologicznej	16
O autorze		18
Instytut Edukacji Społecznej		19

Rozdział 1 co to znaczy trudna młodzież - czyli komu tutaj jest trudno?

Jedną z teorii, którą najbardziej lubimy mówić o tym, że nie ma czegoś takiego jak "trudna młodzież". To po prostu dorośli sobie czasami nie radzą z niektórymi zachowaniami młodych ludzi. Podstawową wartością tej teorii jest to, że kiedy zabieramy się za naprawianie młodzieży, to musimy zabrać się za naprawianie siebie - poprawienie swoich kompetencji, rozwinięcie swojej inteligencji emocjonalnej, zdobycie dodatkowej wiedzy. Czyli jeśli chcesz zbawić świat - zacznij od siebie. Temu założeniu hołdujemy w tej publikacji. Nie oznacza to jednak, że pewne zachowania młodzieży są nienormatywnie i obiektywnie trudne. Do tego kawałka odniesiemy się w następnym rozdziale, aby lepiej zrozumieć, z czego takie zachowania wynikają i co w związku z tym możemy zrobić jako dorośli.

W kontekście tak zwanej trudnej młodzieży warto szczególnie zwrócić uwagę na moc jaką ma tu język i sposób w jaki z niego korzystamy. Nazywanie pewnych rzeczy sprawia, że czasami takimi właśnie one się stają. W tym zakresie całe mnóstwo eksperymentów z zakresu psychologii społecznej pokazało jak taka dynamika może działać, na czele z najsłynniejszym bodaj eksperymentem Philipa Zimbardo o więźniach i strażnikach, w którym przypisani losowo ludzie, błyskawicznie przyjmowali zachowania, zgodne ze swoją rolą i z niezwykle brutalnymi konsekwencjami, które zmusiły finalnie do przedwczesnego przerwania doświadczenia. Szereg podobnych, opartych na tym mechanizmie eksperymentów, pokazał, jak takie prawidła działają w edukacji, gdzie szczególną moc mają moc etykiety, czyli skrótowe określenia ucznia lub grupy uczniów, za którymi idzie cały wachlarz określeń, zachowań i przewidywanych reakcji. Tak właśnie bardzo często jest z "trudną młodzieżą".

Zaetykietowanie jakiejś grupy w taki właśnie sposób wyzwała w nauczycielach / opiekunach / osobach pracujących z młodzieżą - cały szereg skojarzeń a w ich następstwie zachowań, jakie zwykliśmy przyjmować wobec "trudnej młodzieży. Zróbcie ten eksperyment sami - powiedzcie głośno słowa "trudna młodzież" i zapiszcie, jakie skojarzenia przychodzą Wam do głowy. Wobec określonych skojarzeń i przekonań zaczynamy się w określony sposób czuć - na przykład: jeśli pomyślę, że ONI są niebezpieczni, zacznę się bać. A w następstwie nasze zachowania dopasowujemy to tego, czego oczekujemy - na przykład wchodząc z napięciem i nastawieniem obronnym do sali pełnej "trudnej młodzieży". Napięcie, lęk, oczekiwanie na atak często powodują podobne zachowania u drugiej strony. Zamiast zbliżenia i kontaktu pojawia się więc dystans, niezrozumienie. Uruchamia się spirala napięcia, eskalacja obronnych zachowań i... już jesteśmy w domu, z pełnym przekonaniem stwierdzając, że rzeczywiście siedzi przed nami TRUDNA MŁODZIEŻ! W pracy z grupami panuje prosta zasada: odbierzesz to, co wnosisz. Jeśli wnosisz lęk, nieufność, chęć konfrontacji - to właśnie z tym się spotkasz.

Zacznijmy więc naszą rozmowę o pracy z trudną z młodzieżą od... zrezygnowania z nazywania młodzieży trudnej. Parafrazując: porzuć etykiety, ty, który bierzesz się za pracę z młodzieżą!

Rozdział 2 skąd się biorą trudne zachowania i co z nimi zrobić?

Ok, ale w co w zamian? Przecież wobec wyzywania, przemocy, agresji, zakłócania prowadzenia zajęć, permanentnej dekoncentracji, izolacji, odmowy współpracy, wycofania z kontaktu, itd, itd - wobec tych różnych mało kooperacyjnych zachowań trudno przejść obojętnie. I słusznie. Ale to właśnie są zachowania - nieprzyjemne, niestandardowe, nienormatywne. Praca z trudną młodzieżą oznacza pracę w warunkach trudnych zachowań młodych ludzi. Wręcz można by powiedzieć, że to praca z tymi trudnymi zachowaniami.

Co to są trudne zachowania? To te wszystkie zachowania, które przeważnie wykraczają poza normy społeczne, są nieadekwatne do wieku i sytuacji uczestników, nieodpowiadają na oczekiwania dorosłych lub innych rówieśników. Przeważnie są związane z nadmierną aktywnością, ukierunkowaną niezgodnie z aktualnie wyznaczonym celem lub wręcz przeciwnie - z wycofaniem, brakiem aktywności. Często związane są agresją i przemocą jako sposobami osiągnięcia indywidualnego celu. Możemy je zaobserwować w sytuacjach niebrania odpowiedzialności za własne postępowanie, unikania obowiązków, nieprzyjmowania konsekwencji. Często towarzyszą im emocje o sile, natężeniu i ekspresji nieadekwatnej z punktu widzenia norm społecznych. Dlaczego nazywamy je trudnymi zachowaniami? Bo w związku z nimi pojawiają się trudne emocje u dorosłych, którzy oczekują zupełnie innych reakcji, bo do zupełnie innych reakcji są przyzwyczajeni. Kiedy stoimy przed grupą z zamiarem przeprowadzenia ciekawych zajęć, oczekujemy koncentracji, wysłuchania i zastosowania się do naszych instrukcji. Gdy zamiast tego jest krzyk, rozgardiasz, przepychanki, wygłupy - zaczynają się w nas pojawiać różne emocje, ale na pewno dalekie od satysfakcji z dobrze wykonywanej pracy... Komu więc jest tu trudno...?

Prawidłowa odpowiedź brzmi: być może obu stronom, to znaczy zarówno dzieciakom, które z pewnych powodów zachowują się w taki sposób, jak i dorosłemu, który doświadcza niestandardowych w swoim mniemaniu zachowań. Ale dorosły jest... dorosły i to on posiada klucz do tej sytuacji. A pierwszym krokiem w jej rozwiązaniu jest zrozumienie. Kiedy rozumiemy, z czego wynika czyjeś zachowanie, po co jest, czemu służy - wtedy łatwiej nam je akceptować, odpowiedzieć na nie spokojem, wyważyć swoją reakcję.

A więc skąd się biorą trudne zachowania? Z tego samego co wszystkie zachowania: przekonań i emocji, a te z kolei kształtują się w wyniku doświadczeń. Za trudnymi zachowaniami stoją więc tak samo przekonania, emocje i doświadczenia, które choć w naszym, dorosłych pojęciu mogą być niezrozumiałe i nieracjonalne, w subiektywnym (a więc najbardziej nam dostępnym) świecie są jak najbardziej na miejscu. Uwierzcie, te trudne zachowania nie są wynikiem świadomej złośliwości, chęci dopieczenia dorosłemu, przemyślanemu graniu na nerwach. Są przeważnie wynikiem doświadczania podobnych sytuacji, w których takie właśnie zachowanie było najbardziej racjonalne, pozwalało najefektywniej działać. Tak, tak, młodzi ludzie nawet w swoich trudnych, zaburzonych zachowaniach są absolutnie racjonalni z punktu widzenia swojego życia. Ba, można wręcz powiedzieć, że to właśnie takie zachowania - z punktu widzenia dorosłych nieracjonalne i nieadekwatne - wielokrotnie ratowały ich i pozwalały osiągnąć zamierzony cel. Warto pamiętać, że każde, nawet pozornie najbardziej dziwaczne zachowanie, czemuś służy skoro jest przejawiane albo w podobnej sytuacji służyło. Nie robimy niczego bez celu, nawet jeśli z zewnątrz na pierwszy rzut oka tak to wygląda.

A więc za nieadekwatnymi zachowaniami młodzieży, które niejednokrotnie przyprawiają nas o atak szału lub paniki również stoją poważne sprawy, takie jak na przykład:

- chęć przerwania zbyt trudnego doświadczenia,
- niezdolność do utrzymania koncentracji,
- przekonanie, że najlepszą obroną jest atak,
- chęć rozładowania napięcia,
- stosowanie się do zasad dobrze znanych z innych miejsc i sytuacji,
- błędna interpretacja sytuacji, skopiowana z innych okoliczności,
- przekonanie, że to jest najlepszy sposób na budowanie relacji i bliskości,
- przekonanie, że w ten sposób otrzyma się nagrodę lub uniknie kary,
- chęć uniknięcia zbyt bliskiej relacji,
- chęć uniknięcia odpowiedzialności,
- ...

Każde zachowanie do czegoś dąży, za każdym stoi jakaś potrzeba i przekonanie, w jaki sposób najlepiej w tej sytuacji tę potrzebę zrealizować. To przekonanie jest wynikiem dotychczasowych doświadczeń. Im ch suma, siła i powtarzalność były duże - tym silniejsze jest owo przekonanie i skłonność do określonego zachowania.

A teraz zapraszam do prostego ćwiczenia: zapisz zachowania młodych ludzi, które są dla Ciebie trudne. Uwaga: zachowania, nie swoje oceny. A więc zapisz co konkretnie robią. Spróbuj do każdego zachowania dopisać potrzebę, która za nim stoi i przekonanie, dla którego to zachowanie jest jak najbardziej adekwatne i racjonalne. Być może wówczas będziesz w stanie odgadnąć, jakie doświadczenie musiało zbudować to przekonanie. Jeśli to ćwiczenie jest za trudne na początek, zrób ćwiczenie pomocnicze. Wybierz kilka typowych dla siebie zachowań, szczególnie w sytuacjach dla siebie trudnych i dopisz do nich swoje przekonania oraz sprawdź, jakie doświadczenia zbudowały w Tobie te przekonania.

Ok, już to rozumiem, mam świadomość skąd nieadekwatne zachowania się biorą, już nawet trochę mniej mnie one złością. I co dalej? Co mam z tym zrobić?

Bardzo dobrze, że pytasz...

Skoro za zachowaniami stoją przekonania a za nimi doświadczenia - to w jaki sposób możemy zmienić nieadekwatne zachowania? Wywierając wpływ na nie bezpośrednio? Oj nie. Przypomnij sobie jak efektywne jest uciszanie grupy młodych ludzi, apelowanie o spokój, grożenie, ba nawet karanie. Jeśli działa, to na chwilę, przez czas w jaki apel lub prośba są przechowywane w podręcznej pamięci, dopóki inny bodziec ich z niej nie wyprze albo też dopóki groźba kary wisi w powietrzu. A zatem to efektywność chwilowa, krótkotrwała, wymagająca zewnętrznej kontroli, swoistego strażnika, który będzie przypominał o właściwym zachowaniu a często jeszcze będzie musiał być wyposażony w środek przymusu, żeby jego przypomnienia odnosiły skutek. Tak świata nie zbawimy na pewno...

Musimy sięgnąć głębiej, zacząć oddziaływać na przekonania. A na nie największy wpływ mają doświadczenia. I to tutaj jest klucz do prawdziwej zmiany. Może ona nastąpić wtedy, gdy mamy okazję doświadczyć sytuacji w inny sposób niż dotychczas - na przykład zamiast użyć zwyczajowo agresji, wypowiedzieć swoją potrzebę, wynegocjować ją, itd. Aby zmiana miała szansę się dokonać, potrzebnych jest kilka warunków.

Po pierwsze sytuacja, w której mamy okazję zachować się inaczej, a więc znacznie bezpieczniejsza od tych, z którymi mieliśmy do czynienia zawsze. Kiedy jest bezpieczniej, nie musimy działać odruchowo, w wyuczony sposób, ale możemy poeksperymentować z nowymi sposobami osiągnięcia celu. To bezpieczeństwo to efekt kilku rzeczy. Po pierwsze jest w tym ogromna rola dorosłych, to oni mają okazję do moderowania takiej bezpiecznej i nowej sytuacji. Po drugie obowiązujących zasad. Zasady są tym co najmocniej wpływa na bezpieczeństwo.

Ich niejasność, nieprzestrzeganie bezpieczeństwem chwieje i zaburza go. Stałe, stabilne, czytelne i równe zasady, wspierają poczucie bezpieczeństwa.

Po drugie musi być istnieć chęć i potrzeba wypróbowania nowego zachowania. A zatem musimy w ogóle wiedzieć, że można zareagować inaczej, że warto się tego nauczyć i że jesteśmy w stanie się zmienić.

Po trzecie w końcu musimy wiedzieć jak to zrobić, czyli posiadać właściwe umiejętności. Cóż z tego, że ktoś będzie wiedział, że ważna jest koncentracja na całej lekcji, jeśli nie będzie potrafił tego zrobić. Cóż z tego, że ktoś będzie chciał brać bardziej aktywny udział w działaniach grupy, jeśli nie będzie umiał postawić pierwszego kroku.

Pracując nad zmianą trudnych zachowań młodych ludzi, pracujemy na tych trzech polach: tworzeniu bezpiecznych sytuacji, motywacji i kompetencjach. I żeby zmiana mogła trwale zaistnieć, wszystkie te trzy elementy muszą ze sobą współgrać.

Rozdział 3 kto się nadaje do pracy z trudną młodzieżą - rzecz o kompetencjach osobistych

Pierwsza i bardzo prawdziwa odpowiedź, którą można udzielić na pytanie o to, kto nadaje się do pracy z młodzieżą brzmi: każdy, kto lubi kontakt z młodzieżą. To warunek o tyle konieczny, co oczywiście niewystarczający, ale powinien pojawić się na samym początku. Jeśli nie lubi się pracy z młodymi ludźmi, to żadne szkolenia u wielkich mistrzów, wyrefinowane techniki edukacyjne czy lata w zawodzie - nic nie pomogą. Wręcz przeciwnie - będą sprzyjać narastającemu wypaleniu i frustracji. W zawodach związanych z kontaktem z ludźmi jest jedna prosta zasada, decydująca o przystawalności do zawodu - trzeba lubić ludzi.

A potem dochodzi szereg elementów, które wpływają na jakość wykonywanej pracy. Przede wszystkim zdobyte wykształcenie i odbyte szkolenia. Pierwsze określa obszary możliwej pracy z młodzieżą. W polskim systemie pewne konkretne działania z młodzieżą są zastrzeżone dla osób z wykształceniem psychologicznym i pedagogicznym, dotyczy to szczególnie właśnie obszaru pracy z młodzieżą trudną. Niemniej jednak wykształcenie jest tu znowu jedynie podstawą, na której konieczne jest zbudowanie całej konstrukcji kompetencyjnej w oparciu o szereg szkoleń i kursów. Nieco więcej na temat potencjalnych możliwości jest w dalszej części tej publikacji, gdzie mowa jest o formach pomocy psychologicznej.

Oto, czym warto się kierować, wybierając swoją ścieżkę szkoleniową:

- miejscem w którym pracujemy: czasami w konkretnych ośrodkach i organizacjach jest zdefiniowana ścieżka szkoleń pracowników, czasami jest nieformalna część kultury organizacyjnej, gdy wszyscy pracownicy merytoryczni ukończyli są absolwentami konkretnego kursu lub cieszą się jednakowymi certyfikatami;
- specyfiką pracy: w jednym miejscu będą wskazane szkoły socjoterapii czy psychoterapii, w innym szkoły trenerów, kursy coachingu, szkolenia z edukacji pozaformalnej i pracy warsztatowej;
- opiniami bardziej doświadczonych kolegów i koleżanek, które ten kawałek swojego rozwoju zawodowego mają już za sobą, są skarbnicą wiedzy o dobrych adresach szkoleniowych, przydatnych kwestiach i oczywiście o tym wszystkim, czego absolutnie trzeba unikać;
- zakresem szkolenia: na początku większą wartość mają dłuższe cykle szkoleniowe, zawierające trening podstawowych umiejętności, zaś w miarę przyrostu kompetencji i doświadczenia bardziej użyteczne stają się szkolenia skoncentrowane na konkretnej metodzie czy narzędziu lub pokazujące sprawdzone rozwiązania;
- prowadzącymi oczywiście, czyli ich kompetencjami, doświadczeniem trenerskim, rekomendacjami, w tym rekomendacjami osób, które z ich szkoleń korzystały, ukończonymi przez nich kursami i szkoleniami, zdobytymi certyfikatami oraz oczywiście ich doświadczeniem i osiągnięciami zawodowymi;
- programem: na ile odpowiada naszym potrzebom, na ile jest spójny, pełny, ciekawy, zorientowany na trening umiejętności a nie tylko przekazywanie wiedzy, adekwatny do czasu realizacji;
- warunkami organizacyjnymi czyli gdzie, kiedy, za ile, jak dużo uczestników, co jest wliczone w cenę a co nie jest...

Trzeci kluczowy element przydatności do pracy z młodzieżą to doświadczenie. Najpierw to pierwsze, które w ogóle weryfikuje chęci, motywacje i wyobrażenia. Potem to w mozole lat zdobywane wraz z kolejnymi odkryciami, kryzysami, przełamywanymi barierami. Na tym etapie niezwykle istotna jest superwizja, czyli specjalny i regularny kontakt zawodowy z osobą bardziej doświadczoną, mającą nierzadko solidne przygotowanie w zakresie pomocy psychologicznej, który służy radzeniu sobie z bieżącymi problemami i kryzysami zawodowymi, zwiększaniu swojej samoświadomości w kontaktach z klientami, refleksji nad codziennymi doświadczeniami, rozwojowi i samodoskonaleniu.

Te trzy elementy - chęć pracy z ludźmi, ścieżka szkoleniowa i superwizja prowadzą do pełnego rozwoju potencjału pracy z młodzieżą i czynią tę pracę profesjonalną i optymalnie efektywną.

Rozdział 4 edukacja pozaformalna a trudne zachowania młodzieży

Czy edukacja pozaformalna może być jakoś przydatna w pomaganiu tzw. trudnej młodzieży? No, ba!

Jeśli przypomnimy sobie o czym mówiliśmy na początku, czyli o tym, że w zmianie trudnych zachowań kluczowe są nowe, korygujące doświadczenia, to edukacja pozaformalna oferuje nam w tym zakresie wymarzone narzędzia. Przede wszystkim maksymalizuje wpływ i odpowiedzialność uczestników, z odbiorców procesu tradycyjnej edukacji, czyni ich jej kreatorami, daje im odpowiedzialność, obarcza wiarą w siebie i swoje możliwości, daje im prawo decydowania o sobie i horyzontach swojego rozwoju. Tym samym idzie dokładnie krok w krok z ich możliwościami, aspiracjami i przede wszystkim z ich potrzebami. Równocześnie nakłada na dorosłych obowiązek mądrego towarzyszenia temu procesowi, przede wszystkim wyrażanego w dbałości o bezpieczeństwo uczestników, dostarczanie niezbędnej wiedzy i ram edukacyjnych, interweniowanie w momentach, kiedy poziom skomplikowania, głębokość kryzysu, obiektywna trudność przerasta możliwości samodzielnego poradzenia sobie przez uczestników, ale także w celu moderowania procesu zmiany, dbaniu o właściwy poziom refleksji w procesie doświadczania, korygowania planu względem założonego celu.

Oczywiście im głębszy poziom zaburzenia emocjonalnego młodego człowieka, tym więcej jest potrzebnej uważnej obecności i aktywności mądrego dorosłego adekwatnie do poziomu samodzielności uczestników, która to uważność i aktywność będą dla nich rozwojowe a nie będą jeszcze pogłębiały ich traumatycznych doświadczeń. Przykładowo im większy poziom trudności w funkcjonowaniu w grupie i w utrzymywaniu relacji z rówieśnikami, tym większa potrzeba moderacji ze strony dorosłego, dla zapewnienia warunków, w których młodzi ludzie będą w stanie samodzielnie utrzymać taką relację i zaangażować się w obecność w grupie na poziomie możliwym dla siebie. W miarę jednak postępowania tego procesu i uczenia się przez młodych ludzi, kompetencja ta będzie wzrastać a w raz z tym maleć powinno zaangażowanie trenera - moderatora i odpowiedzialność za proces powinna stopniowo przechodzić do uczestników.

To właśnie ten proces przenoszenia odpowiedzialności, gdy młodzi ludzie przejmują jej stopniowo coraz więcej i odkrywają swoje możliwości, uczą się nowych możliwości, poznają sami siebie w nowy sposób - jest najbardziej twórczy i jednocześnie jest najbardziej terapeutyczną częścią edukacji pozaformalnej. Aczkolwiek nie trzeba być klinicznie zaburzonym, by z tej terapeutyczności skorzystać. Każdemu nastolatkowi poznanie siebie, zwiększenie swojego poczucia sprawstwa i nauczenie się nowych umiejętności - wyjdzie tylko na dobre. A nawet na bardzo dobre.

Rozdział 5 parę słów o pomocy psychologicznej

W pracy z ludźmi istnieją nurty szczególnie nakierowane na pomaganie osobom z deficytami emocjonalnymi, stosującymi nieadekwatne zachowania, nieprawidłowe strategie życiowe. W przypadku młodzieży, obok psychoterapii indywidualnej, bardzo skuteczną formą pomocy jest socjoterapia, czyli wykorzystanie mechanizmów grupowych do polepszenia jakości życia młodego człowieka.

Właściwym byłoby przyjąć, że podstawy socjoterapii i najbardziej ogólne rozumienie zasad pomocy psychologicznej powinien sobie przyswoić każdy, kto bez względu na zakres, pracuje z młodzieżą. Umiejętności te nabyć można na specjalistycznych szkoleniach. I bynajmniej nie chodzi o to, aby z każdego kto ma kontakt z młodymi ludźmi robić od razu wykwalifikowanego socjoterapeutę czy psychoterapeutę, ale by każdy kto para się tym zawodem miał podstawowe kompetencje, umożliwiające prawidłowe rozpoznanie nastolatka z problemami, które wymagają fachowej pomocy i zastosowania interwencji, która pozwoli taką fachową pomoc uruchomić. Przy okazji nasuwa się praktyczna rada: jeśli pracujesz z młodzieżą, zgromadź listę przydatnych ośrodków, miejsc, osób i kontaktów, które zajmują się różnymi aspektami wspierania młodych ludzi, tak aby móc z niej skorzystać w razie potrzeby i sprawnie przekierować młodego do człowieka do miejsca, gdzie uzyska właściwą dla siebie pomoc. Jest to niejako obowiązek, kiedy rozpoznajemy, że młody człowiek, z którym mamy profesjonalną relację, a więc obarczoną

zaufaniem społecznym, pozostaje w sytuacji dla siebie zagrażającej, na przykład jako ofiara przemocy. Prawidłowa interwencja wówczas to stworzenie możliwości skorzystania z pomocy przy zachowaniu pełnego szacunku i również możliwości wyboru.

Publikacja wydana w ramach projektu *Jak pracować z młodzieżą?* Realizowanego przez Instytut Edukacji Społecznej przy wsparciu finansowym ze środków Funduszu Inicjatyw Obywatelskich Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

O autorze

Kinga Ekert

Od 10 lat pracuje z ludźmi jako coach i trener, jest doświadczonym managerem. Ekspert w zakresie szkolenia i tworzenia dobrych warunków do rozwoju dla młodych ludzi. Pierwsze doświadczenia zawodowe zdobywała szkoląc młodą kadrę Związku Harcerstwa Polskiego oraz współtworząc i realizując programy szkoleniowe dla młodych liderów. Była współautorem i trenerem licznych programów szkoleniowych dla liderów, managerów i trenerów. Związana z rozwojem lokalnym i pracą z młodzieżą jako członek zarządów i kierownik zespołów w ramach instytucji i organizacji o charakterze think-tankowym, szkoleniowym i federacyjnym – Dolnośląskiej Rady ds. Młodzieży, Polish Governance Institute. Współpracuje ze środowiskiem studenckim tworząc i realizując programy szkoleniowe z zakresu umiejętności miękkich, zarządzania zespołem i przedsiębiorczości dla studentów, absolwentów i kół naukowych (Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Ekonomiczny, NZS, AIESEC). Studiowała psychologię, andragogikę i zarządzanie zasobami ludzkimi, ukończyła szkolenia z zakresu indywidualnej i grupowej pracy z ludźmi, szkołę socjoterapii oraz szkolenia z zakresu umiejętności liderskich i managerskich. Prezes Instytutu Edukacji Społecznej, Przewodnicząca Zarządu Dolnośląskiej Rady ds. Młodzieży, partner w Studiu Rozwiązań.

Instytut Edukacji Społecznej

think-tank pracy z młodzieżą

Od 2001 roku w ponad 100 projektach zespół trenerów Instytutu przeprowadził 10 tysięcy godzin szkoleń i coachingu, nasi eksperci uczestniczyli w tworzeniu ważnych raportów i strategii dotyczących młodzieży, budowaliśmy regionalne i ogólnopolskie rozwiązania systemowe na rzecz ludzi młodych.

działania z młodzieżą

Przez ponad 10 lat prowadziliśmy wieloletnie programy wspierania aktywności młodych ludzi w społecznościach lokalnych Wrocławia i Oławy. Wdrożyliśmy we Wrocławiu pierwszy w Polsce młodzieżowy budżet obywatelski. Przeprowadziliśmy kilkanaście regionalnych programów szkolenia animatorów i liderów. Przeprowadziliśmy kilkaset warsztatów i treningów dla tysięcy młodych ludzi z zakresu umiejętności społecznych. Zorganizowaliśmy w Oławie 9 międzynarodowych konferencji Młodzi liderzy w społecznościach lokalnych. Wśród gości znaleźli się wybitni naukowcy, politycy, pracownicy młodzieżowi i młodzi ludzie z wielu krajów europejskich. Organizowaliśmy międzynarodowe spotkania młodzieży. Naszymi stałymi partnerami są liderzy angielskiego sektora pozarządowego z Herefordshire.

zarządzanie komunikacją młodzieżową

Inicjujemy procesy komunikacji w środowiskach lokalnych i regionalnych poprzez wdrażanie narzędzi zarządzania komunikacją i moderowanie przepływu informacji. Dzięki animacji lokalnego środowiska młodzieżowych liderów powstało Sieć dzieje w Oławie, system komunikacji młodzieżowej skupiający i angażujący młodych ludzi. Nasz zespół stworzył i prowadził portal fajnie.org dla młodzieży i organizacji z Dolnego Śląska.

szkolenie osób pracujących z młodzieżą

Wiele lat pracy z grupami pozwoliło nam na wypracowanie autorskiej metodyki szkoleniowej. W oparciu o te doświadczenia prowadzimy innowacyjne i uznane programy szkolenia trenerów i coachów. W latach 2007 – 2011 przeprowadziliśmy 5 edycji Szkoły Młodych Trenerów dla osób, które stawiają pierwsze kroki w karierze trenerskiej. Wprowadzamy do Polski standardy zawodu pracownika młodzieżowego. W latach 2010 - 2015 zrealizowaliśmy 6 edycji Polsko – angielskiej Szkoły Trenerów Młodzieżowych, nowatorskiego w skali europejskiej międzynarodowego programu szkolenia osób pracujących z młodzieżą w obszarze edukacji pozaformalnej. Od 2016 roku prowadzimy Szkołę pracy z młodzieżą, skoncentrowaną na treningu kluczowych kompetencji. Prowadzimy superwizję grupową i indywidualną dla osób pracujących z młodzieżą.

polityka młodzieżowa

Jesteśmy inicjatorami i współautorami nowoczesnej polityki na rzecz młodzieży na szczeblu lokalnym, regionalnym i ogólnopolskim. Współuczestniczyliśmy w powołaniu i doradzaliśmy Komisji ds. Młodzieży Sejmiku Województwa Dolnośląskiego. Byliśmy współarchitektami regionalnego systemu finansowania działań z młodzieżą. Jesteśmy w gronie członków założycieli Dolnośląskiej Rady ds. Młodzieży – pierwszej w Polsce federacji organizacji pozarządowych działających na rzecz młodzieży. Nasz zespół kieruje działaniami Rady nieprzerwanie od 2010 roku. Szef Instytutu, Paweł Dębek jest członkiem Rady Działalności Pożytku Publicznego Ministra Pracy i Polityki Społecznej. W ramach prac Rady kieruje zespołem ds. polityki na rzecz młodzieży.

raporty, badania i analizy

Nasi eksperci byli zaangażowani w tworzenie wielu dokumentów strategicznych, analiz, raportów i badań dotyczących młodzieży, m.in.: raportów Młodzi 2011 i Młodzi Dolnego Śląska 2013, Propozycji do uzupełnienia Strategii Rozwoju Województwa Dolnośląskiego do 2020 roku o problematykę młodzieżową, rządowego Programu Aktywna Młodzież. Prowadzimy blog o pracy z młodzieżą, ważne informacje z tego obszaru publikujemy w mediach społecznościowych, a przegląd najważniejszych informacji dla osób pracujących z młodzieżą przesyłamy co dwa tygodnie w newsletterze.

partnerzy

Realizowaliśmy projekty na zlecenie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego, Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji, Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu, urzędów miejskich Wrocławia i Oławy oraz Urzędu Gminy Kłodzko.

www.ies.org.pl